

Umilowani w Chrystusie Siostry i Bracia!

Rok 2019 w Kościele Rzymsko-Katolickim w Ukrainie był poświęcony świętości małżeństwa i rodziny. W ciągu tego roku mieliśmy okazję rozmyślać o wielkości powołania małżeńskiego, o tym ważnym znaku, którym jest każda rodzina – ikona Trójcy Świętej na ziemi. Kolejny rok stanie się logiczną kontynuacją poprzedniego i zostanie poświęcony powołaniu do życia kapłańskiego i konsekrowanego. Przecież właśnie rodzina jest pierwszą szkołą powołania, miejscem, gdzie miłosierny Pan budzi serca młodych ludzi do naśladowania Go na drodze życia zakonnego lub posługi kapłańskiej.

Trafnie o tym powiedział św. Jan Paweł II: „Chrześcijańscy rodzice, okazując swoim dzieciom od najmłodszych lat miłość i troskę, świadczą wobec nich przykładem i słowem o szczerzej i głęboko przeżywanej więzi z Bogiem, opartej na miłości, wierności, modlitwie i posłuszeństwie (por. *Lumen gentium*, 35; *Apostolicam actuositatem*, 11). W ten sposób wychowują ich do świętości i otwierają ich serca na przyjęcie głosu Dobrego Pasterza, który wzywa każdego człowieka, by szedł za Nim i szukał najpierw Królestwa Bożego (Jan Paweł II, Orędzie na XXX Światowy Dzień Modlitw o Powołania).

Szczególnym patronem roku Modlitwy o Powołania Kapłańskie i Zakonne będzie św. Jan Paweł II, ponieważ w roku 2020 obchodzimy jubileusz 100-lecia jego urodzin (18.05.2020). Dlatego pragniemy wyrazić swoją głęboką wdzięczność Bogu za taki wspianą dar Kościołowi, którym był pontyfikat Jana Pawła II. Temu świętemu Papieżowi zawdzięczamy głęboką teologię powołania, wyrażoną w licznych listach i przemówieniach, a także w osobistym świadectwie, które nam zostawił w swojej autobiograficznej książce „Dar i tajemnica”.

Ten szczególny rok rozpocznie się 2 lutego w Święto Ofiarowania Pańskiego i będzie trwał do Niedzieli Chrztu Pańskiego, ponieważ sakrament Chrztu św. jest źródłem i początkiem naszego podstawowego powołania, którym jest świętość.

Z tej okazji pragniemy zaproponować kilka inicjatyw duszpasterskich, by służyły pomocą w owocnym przeżywaniu tego roku:

1. Cykl katechez biblijnych pt. „Mów Panie, bo sługa Twój słucha”. Nie ma możliwości rozpoznania swego powołania, jeśli nie słucha się Tego, kto powołuje – Pana, przemawiającego w swoim Słowie. Dlatego prosimy, aby we wszystkich parafiach został przeprowadzony cykl katechez o powołaniu bohaterów Biblii. W Piśmie Świętym znajdziemy wiele takich przykładów (Abraham, Samuel, Dawid, Izajasz, Jeremiasz, Apostołowie, Najświętsza Maryja Panna). Byłoby dobrze, gdyby taka katecheza kerygmatyczna miała miejsce raz w miesiącu, najlepiej wieczorem. Takie spotkanie należałoby połączyć z modlitwą.
2. Cykl katechez na podstawie takich dokumentów Kościoła, jak *Perfectae caritatis*, *Vita Consecrata*, *In Verbo Tuo*, *Nowe powołania dla nowej Europy*. Warto również uwzględnić liczne orędzia papieskie na coroczne Światowe dni modlitw o powołania czy orędzia do kapłanów na Wielki Czwartek.

3. Czuwania nocne w intencji powołań. Sam Jezus zachęca nas w Ewangelii: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Łk 10, 2). Dlatego postarajmy się w ciągu roku zorganizować w naszych parafiach, dekanatach i diecezjach czuwania nocne. Należy je rozpocząć konferencją o powołaniach, po której osoby duchowne i konsekrowane mogłyby podzielić się świadectwem swego życia. Nie może zabraknąć czasu na adorację, spowiedź, rozmowę duchową. Szczytem takiego czuwania powinna się stać Eucharystia, w której w pełni urzeczywistnia się powołanie całego Kościoła.

4. Zachęcamy w sposób szczególny przygotować Liturgię w IV Niedzielę Wielkanocną, *Niedzielę Dobrego Pasterza*. Można ją poprzedzić krótkim świadectwem kleryków, kapłanów, zakonników i zakonnice, a po Eucharystii zorganizować spotkanie z tymi, których Bóg już powołał.

5. Niech letnie pielgrzymki, w których chętnie i licznie biorą udział młodzi, będą poświęcone tematowi rozeznania woli Boga i swego powołania. Droga pielgrzymowania jest symbolem naszej życiowej wędrówki. Na wzór Abrahama, który z każdym krokiem coraz bardziej odkrywał Bożą perspektywę, tak i my, pielgrzymując, możemy odkryć duchowy wymiar drogi naszego życia.

6. Współczesne pokolenie młodzieży jest aktywnym użytkownikiem sieci społecznościowych. Papież Benedykt XVI określił internet współczesnym areopagiem, gdzie również można i trzeba głosić Dobrą Nowinę. Wobec tego chcemy zaproponować w tym roku *flash mob* „Powołani świadczą”. Zachęcamy biskupów, kapłanów, zakonników i zakonnice do podzielenia się historią swego powołania i umieszczenia tego świadectwa w mediach społecznościowych.

Powyższymi wskazaniem nie chcemy jednak ograniczać działania Ducha Świętego i Jego natchnień, dlatego każda inicjatywa własna, służąca ożywieniu w naszych sercach pragnienia naśladować Boga, jest cenna i godna, by ją zrealizować.

Na koniec zamieszczamy krótką katechezę o powołaniu.

POWOŁANIE – CHRZEŚCIJAŃSKA DROGA DO SZCZĘŚCIA

1. Każdy człowiek w głębi swego serca odczuwa wielkie pragnienie szczęścia. Właśnie dlatego zostaliśmy stworzeni przez Boga, by być szczęśliwymi. Jest to możliwe tylko wtedy, kiedy mamy dobre relacje z Bogiem, kiedy jesteśmy obdarowywani miłością i dzielimy się nią. Bóg, który jest wspólnotą miłości Ojca i Syna, i Ducha Świętego, zechciał uczynić człowieka uczestnikiem swego szczęśliwego życia (Kompendium KKK, 1). Dlatego miłość jest podstawowym i wrodzonym powołaniem każdego człowieka (Jan Paweł II, Adhortacja apostolska *Familiaris Consortio*, 11). A zamysł

Boży względem ludzkości jest taki, że Bóg pragnie udzielać swojego Boskiego życia wszystkim ludziom, by, dzięki łasce Ducha Świętego, w swoim jedynym Synu uczynić ich przybranymi synami (Kompedium 6, KKK 68-69).

2. Droga, którą Pan prowadzi nas do siebie oraz wypełnia swoją wolę w nas, właśnie jest naszym powołaniem. Jednych Pan powołuje do małżeństwa, do życia w rodzinie, które staje się miejscem formacji i wzrastania w miłości doskonałej, innym natomiast wskazuje drogę kapłaństwa i życia konsekrowanego. Jednak i w pierwszej, i w drugiej sytuacji jest to powołanie do **pełni życia**. Nasz Pan, Dobry Pasterz, w Ewangelii wg św. Jana mówi: „Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości (*in abundantia*)” (J 10,10). Jezus oddał swoje życie, abyśmy je otrzymali. Tak samo czyni każdy człowiek, mężczyzna czy kobieta, który się ofiaruje całkowicie, by służyć Bogu. „Powołanie jest wezwaniem do życia: do tego, ażeby je przyjmować i żeby je dawać” (Jan Paweł II, Orędzie na XIX Światowy Dzień Modlitw o Powołania).
3. Jak rozpoznać wolę Bożą względem swego życia? Spróbujmy określić kilka kryteriów.

1. Apostoł Paweł w Liście do Rzymian pisze:

„A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej. Nie bierzcie więc wzoru z tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe” (Rz 12, 1-2).

Nie potrafimy rozpoznać zamiaru Bożego, Jego planu, jeśli nie ofiarujemy swego życia Panu. Marnym będzie wysiłek rozpoznać swoje powołanie, jeśli nie uczyniliśmy ze siebie ofiary Bogu żywej, świętej i przyjemnej. Dlatego pierwszym aktem na drodze rozeznania powinna być nasza gorliwa modlitwa, w której ofiarujemy Dobremu Bogu siebie, swoje życie, swoje radości i swoje cierpienia.

1. Przypomnijmy sobie biblijnego proroka Samuela. W pierwszej Księdze Samuela (1 Sm 3) czytamy, jak młodzieniec usługiwał Panu pod opieką kapłana Helego. Właśnie wtedy, gdy Samuel przebywał w świątyni, Pan po raz pierwszy przemówił do niego: „Samuelu, Samuelu!” Bóg znając głębie naszego serca woła nas po imieniu. To znaczy, że zarówno historia, jak i powołanie każdego z nas jest wyjątkowe i niepowtarzalne. Młody Samuel kilka razy przychodził do Helego, ale pouczony przez niego, dopiero po trzecim zawołaniu „Samuelu, Samuelu!”, odpowiedział: „Mów, bo sługa Twój słucha”. Trudno rozpoznać wolę Bożą bez systematycznego czytania Pisma Świętego. W swoim Słowie Bóg objawia siebie i swój zbawienny plan. Dlatego gorąco zachęcamy do takiego czytania Biblii, które byłoby połączone z modlitwą

osobistą, jak np. w *Lectio divina* – Bożym czytaniu. W historii Samuela widzimy kapłana Helego, który nie był najlepszym duszpasterzem swego ludu, lecz właśnie z jego pomocą Samuel zrozumiał, że to Pan przemawia do niego. Heli jest obrazem kierownika duchowego, który pomaga w rozeznaniu. Zachęcamy więc wszystkich, pragnących rozpoznać swoją drogę życiową, do korzystania z kierownictwa duchowego duszpasterzy, tych kapłanów, których Bóg stawi na życiowej drodze każdego z nas.

1. W Ewangelii wg św. Łukasza czytamy: „Potem mówił do wszystkich: «Jeśli kto chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje!» (Łk 9, 23). Zwróćmy szczególną uwagę na te słowa: *Jeśli kto chce, inaczej Jeśli ktoś odczuwa pragnienie swego serca...* Pan nikogo nie zmusza na siłę. On ZAPRASZA. Dlatego jedną z cech powołania jest pragnienie serca i radość, która temu towarzyszy.
4. Prawdziwe powołanie zawsze jest wystawione na różne próby i przeciwności. Autor Księgi Syracha mówi wyraźnie: „Synu, jeżeli masz zamiar służyć Panu, przygotuj swą duszę na doświadczenie!” (Syr 2, 1). Różnorakie trudności na tej drodze mogą zniechęcać i napawać lękiem. Tego doświadczył prorok Jeremiasz w momencie swego powołania, jednak zapewnienie Boga wzmocniło go: „Pan skierował do mnie następujące słowo: «Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię, prorokiem dla narodów ustanowiłem cię». I rzekłem: «Ach, Panie Boże, przecież nie umiem mówić, bo jestem młodzieńcem! Pan zaś odpowiedział mi: «Nie mów: ‘Jestem młodzieńcem’, gdyż pójdiesz, do kogokolwiek cię pošlę, i będziesz mówił, cokolwiek tobie polecę. Nie lękaj się ich, bo jestem z tobą, by cię chronić» – wyrocznia Pana” (Jr 1, 4-8).

Umiłowani Bracia i Siostry! Nie bójcie się otworzyć swoje serce na głos Chrystusa! On zawsze jest wierny swoim obietnicom i spełni je mocą swego Ducha! Odwagi! Niech Pan w tym obficie błogosławi.

Nasz list pragniemy zakończyć modlitwą św. Jana Pawła II:

Panie Jezu Chryste, Dobry Pasterzu naszych dusz, Ty znasz swoje owce i wiesz, jak dotrzeć do serca człowieka, otwórz umysły i serca młodych, którzy szukają i oczekują słowa prawdy dla swego życia; daj im odczuć, że tylko w tajemnicy wcielenia znajdują pełne światło; dodaj odwagi tym, którzy wiedzą gdzie szukać prawdy, ale boją się, że Twoje wymagania są zbyt trudne, i porusz ducha tych, którzy chcieliby pójść za Tobą, lecz nie umiejąc przezwyciężyć niepewności i strachu, idą za innymi głosami i wchodzą na drogi prowadzące donikąd. Ty jesteś Słowem Ojca, Słowem, które stwarza i zbawia. Słowem, które oświeca i umacnia serca: przełam swoim Duchem opory i wahania niezdecydowanych; daj tym, których powołujesz, odwagę odpowiedzenia z miłością: „Oto ja, poślij mnie!” (Iz 6, 8).

Na wszystkie inicjatywy tego roku, na rozeznanie, walkę i zmaganie się, jak również na odważną odpowiedź udzielamy pasterskiego błogosławieństwa: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego!

*Święto Ofiarowania Pańskiego
2 lutego 2020 roku
01 / 2020*

Biskupi Rzymsko-Katolickiego Kościoła w Ukrainie